

Sygn. akt II Ca 39/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 7 października 2014 roku, sygn. akt III C 786/14 upr

I. oddala apelację.

II. zasądza od powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. na rzecz pozwanego A. S. kwotę 300,- zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 07 października 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny oddalił powództwo o zapłatę (pkt I) oraz zasądził od powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz pozwanego A. S. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2008 r. A. S. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu na zakup towarów - telewizora P. (...), w wysokości 2.811,74 zł. W dniu 17 września 2010 r. (...) Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanego, w związku z zadłużeniem z tytułu umowy kredytu ratalnego zawartego dnia 20 września 2008 r., gdzie łączna wysokość zadłużenia określona została na poziomie 3.601,65 zł, z czego kwota 2.811,74 zł to zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału kredytu. W dniu 24 września 2010 r. (...) Bank wystąpił do Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r. wniosek ten został uwzględniony i w dniu 16 grudnia 2010 r. (...) Bank złożył do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie postanowieniem z dnia 29 czerwca 2012 r. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu 26 kwietnia 2011 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. zawarła z powodem umowę sprzedaży wierzytelności. Powód twierdzi, że na tej podstawie nabył sporną wierzytelność i wzywał pozwanego do zapłaty.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 grudnia 2011 r. pozwany został ubezwłasnowolniony częściowo z powodu zaburzeń psychicznych. Zaś postanowieniem tut. Sądu Rejonowego ustanowiono dla niego kuratora w osobie H. S., celem reprezentowania w sprawach dotyczących jego osoby i majątku.

Pozwany jest funduszem inwestycyjnym, utworzonym przez B. Towarzystwo Funduszy inwestycyjnych Spółkę Akcyjną w G..

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, iż powództwo okazało się nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy podniósł, iż powód wywodzi roszczenie z umowy kredytu ratalnego z dnia 20 września 2008 r., na podstawie której (...) Bank Spółka Akcyjna w W. udzieliła A. S. kredytu w łącznej kwocie 2.811,74 zł. Wierzytelność z tego tytułu B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. miał nabyć na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy rozważył zarzut braku legitymacji czynnej, ponieważ w procesie w charakterze stron mogą występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu.

O ile powód wykazał osobowość prawną - tj. że jest funduszem inwestycyjnym, działającym w oparciu o ustawę z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U. Nr 157 z 2014 roku), to zdaniem Sądu I instancji powód nie wykazał przysługującej mu legitymacji czynnej. Sąd wskazał, iż powód powołuje się na umowę sprzedaży wierzytelności z 26 kwietnia 2011 r., tyle że w ocenie Sądu z przedstawionej umowy nie wynika że dotyczy ona pozwanego. W przedłożonym wyciągu mowa o zbyciu przez (...) Bank na rzecz powoda Pakietu Wierzytelności A i pakietu Wierzytelności B, określonych w załącznikach do umowy, których to załączników powód nie złożył. Sąd podnosił, iż powód na dowód przejścia wierzytelności powoływał bliżej niesprecyzowany wydruk podpisany przez J. P. oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Zdaniem Sądu nie jest wytłumaczeniem twierdzenie powoda, że „nie posiada technicznej możliwości przeprowadzenia dowodu z całego dokumentu bez ujawniania danych osobowych pozostałych dłużników. To rolą powoda - przy zaprzeczeniu jego twierdzeniom przez stronę pozwaną, jest wykazanie legitymacji czynnej, czyli w tym procesie przejścia wierzytelności. Powód tego w ocenie Sądu nie wykazał, a całe swoje roszczenie opiera tylko na swoim twierdzeniu, że faktycznie jemu ono przysługuje. Wykazane zostało w sprawie, że pozwany zawarł umowę kredytu na zakup telewizora z (...) Bankiem S.A. w W., ów bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i uzyskał klauzulę wykonalności oraz że była prowadzona bezskutecznie egzekucja. Sąd uznał, iż nie oznacza to jednak, że umowa cesji wierzytelności, dotyczy tej właśnie wierzytelności.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, iż o ile rzeczywiście umowa ta dotyczyłaby ww. wierzytelności wobec (...) Banku, niesłuszny byłby zarzut przedawnienia, jako że postępowanie egzekucyjne trwało do 29 czerwca 2012 r. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwał trzyletni (art. 118 k.c.) termin przedawnienia (art. 123 § 1 pkt k.c.), który nie biegł na nowo do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego (art. 124 § 2 k.p.c.). Natomiast w ocenie Sądu słuszny jest też zarzut niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia.

Mając powyższe na względzie powództwo jako nieuzasadnione zostało oddalone.

Konsekwencją rozstrzygnięcia w punkcie I jest orzeczenie o kosztach wydane w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód zaskarżając je w całości oraz zarzucając mu naruszenie:

1. art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona przez powoda umowa zawarta przez stronę pozwaną z poprzednim wierzycielem, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika, bankowy tytuł egzekucyjny, dokumenty z akt postępowania egzekucyjnego nie stanowią dowodu na okoliczność istnienia oraz potwierdzenia nabycia wierzytelności przez powoda;

2. art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, zawierającą wszelkie elementy przedmiotowo oraz podmiotowo istotne, by uznać cesję za skuteczną;

3. art. 511 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że nie został spełniony wymóg stwierdzenia przelewu wierzytelności pismem mimo przedłożenia przez powoda do akt sprawy umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda,

4. art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nie udowodniła okoliczności istnienia i nabycia wierzytelności, podczas gdy powyższe wynika wprost z przedłożonych do akt sprawy dokumentów;

5. art. 230 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz nabycia wierzytelności za nieudowodnioną, podczas gdy powód przedłożył dokumenty wykazujące istnienie oraz fakt nabycia roszczenia.

6. nierozpoznanie istoty sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję. Względnie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, iż w jego ocenie nie było żadnych podstaw by podważać zarówno skuteczność umowy cesji wierzytelności, jak i fakt istnienia wierzytelności, albowiem zarówno przedłożona umowa, bankowy tytuł egzekucyjny, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, postanowienie o umorzenie egzekucji, jak i wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika są dowodami wiarygodnymi, w pełni dokumentującymi powyższe dane.

Podkreślił, iż przedłożona przez powoda umowa cesji wierzytelności jednoznacznie wskazuje strony umowy oraz przedmiot umowy, którym zgodnie z jej treścią był przelew wierzytelności oraz przeniesienie odnośnych zabezpieczeń przez Bank na Nabywcę (powoda) na warunkach określonych w umowie. Zawarta między stronami umowa zawierała zatem wszelkie podmiotowo oraz przedmiotowo istotne elementy, by uznać ją za skuteczną.

Ponadto w załączniku do umowy cesji wierzytelności zostało zobrazowane zadłużenie pozwanej na dzień cesji wierzytelności, wskazano kwoty: kwotę kapitału, odsetek oraz kosztów naliczonych przez Bank. Nadto podkreślił, iż załącznik, o którym mowa powyższej dokładnie precyzuje kto jest dłużnikiem (imię i nazwisko pozwanej, adres zamieszkania i nr pesel), co więcej z jakiego tytułu (nr umowy).

Tym samym zdaniem powoda w załączniku do umowy cesji wierzytelności zostały zawarte wszystkie niezbędne dane do tego, aby można było zweryfikować czy cesja następowała względem danej umowy i osoby oraz w konkretnej wysokości. Nadto zauważył, iż sporządzenie przedmiotowego dokumentu jest jedynie czynnością czysto techniczną, stąd też nie ma potrzeby aby pod w/w dokumentem widniały podpisy osób wymienionych w treści umowy cesji, zaś z całą pewnością w żaden sposób, fakt ten nie przesądza o ewentualnym nieudowodnieniu przez powoda nabycia skonkretyzowanej wierzytelności, w konsekwencji braku legitymacji czynnej po stronie powoda.

Zdaniem apelującego sam fakt przekazania powodowi przez poprzedniego wierzyciela całości dokumentacji sprawy jednoznacznie świadczy o istnieniu i nabyciu przez powoda tej wierzytelności.

W ocenie skarżącego Sąd nie dokonał zatem wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zupełnie bezpodstawnie przyjął, że przedłożona przez powoda dokumentacja nie stanowi dowodu nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem w określonej wysokości.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazuje, że po wnikliwej analizie akt sprawy doszedł do przekonania, iż roszczenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie, co przesądza o zasadności oddalenia jego powództwa, zaś rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe. Sąd Okręgowy podziela przy tym ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego, a powtórne ich przytaczanie uznaje za zbędne.

Przechodząc do analizy zarzutów wywiedzionych w apelacji w pierwszej kolejności należało odnieść się do najdalej idącego z nich, a dotyczącego nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy. Zarzut ten w ocenie Sądu Okręgowego okazał się nieuzasadniony.

Stosownie do przepisu art. 386 § 4 k.p.c. sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy odpowiada sytuacji, kiedy Sąd orzekający nie zbadał podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia albo zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania. Nierozpoznanie istoty sprawy można ująć jako niewyjaśnienie i pozostawienie poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącej podstawą roszczenia (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1998 r., II CKN 411/97).

W ocenie Sądu Okręgowego, wnikliwa lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku musi prowadzić do wniosku, iż Sąd Rejonowy orzekając w przedmiotowej sprawie rozpoznał jej istotę. Oceny takiej należy dokonać zważywszy na motywy uzasadnienia, które ostatecznie legły u podstaw merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Odwoławczy dokonując oceny prawidłowości rozstrzygnięcia dostrzegł, iż Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia, w wyniku czego zapadł zaskarżony obecnie wyrok. Sąd I instancji dokonał bowiem analizy zasadności żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako jego podstawa oraz zarzutów podniesionych przez pozwanego w toku postępowania.

Przechodząc do analizy pozostałych zarzutów apelacyjnych wskazania wymaga, iż zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Jak wynika z treści pozwu, powód w toku niniejszego postępowania dochodził wierzytelności wobec pozwanego wynikającej z umowy kredytu na zakup towarów nr (...) z dnia 20 września 2008 r., którą to wierzytelność wedle twierdzeń powoda nabył on od (...) Banku S.A. w drodze umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r. Podkreślenia zatem wymaga, iż wobec zakwestionowania przez pozwanego zasadności dochodzonego roszczenia, tak co do jego zasady jak i wysokości, stosownie do reguły rozkładu ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c., to na powodzie spoczywał ciężar wykazania przede wszystkim tego, iż przeszła na niego wierzytelność przysługująca uprzednio (...) Bankowi S.A. względem pozwanego, ale także w dalszej kolejności, iż dochodzona wierzytelność faktycznie przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu, a nadto w jakiej wysokości.

W kontekście rozpoznawanej sprawy istotną okazała się kwestia rozkładu ciężaru dowodu, w myśl bowiem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten rozstrzyga na kim, w razie sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego, spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozostaje on w ścisłym powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego normującymi reguły dowodzenia. W wyroku z dnia 9 stycznia 2001 r. (sygn. akt II CKN 1194/00, LEX nr 52375) Sąd Najwyższy wskazał, iż w procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Zgodnie przy tym z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Godnym wskazania w tym miejscu jest również słuszny pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż „zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu powód powinien udowodnić okoliczności tworzące prawo. Dochodząc w przedmiotowej sprawie zwrotu pożyczki, powinien udowodnić, (...), że między nim a pozwanym doszła do skutku taka umowa. Pozwanego zaś obciąża dowód wykazania okoliczności niweczających prawo powoda, a więc, że pożyczkę zwrócił” (por. wyrok SN z dnia 11 czerwca 1999 r., II CKN 390/98, OSNC 1999/12/217, Wokanda 1999/9/9, Biul.SN 1999/9/9, Pr.Gosp. 1999/11/12, M.Prawn. 1999/11/35).

Biorąc pod uwagę powyższe uznać zatem należało, iż celem wykazania zasadności dochodzonego roszczenia co do samej jego zasady, powód winien był w pierwszej kolejności w sposób należyty udowodnić – stosownie do wyrażonej w art. 6 k.c. zasady rozkładu ciężaru dowodu - iż nabył skutecznie od pierwotnego wierzyciela opisaną w pozwie wierzytelność wobec pozwanego.

Słusznie w tym względzie wskazał Sąd I instancji, iż obowiązkowi temu nie sprostał. Wskazać bowiem należy, iż przedłożona przez apelującego umowa przelewu wierzytelności nie daje podstaw do uznania, że do przelewu dochodzonej obecnie wierzytelności w ogóle doszło. Z umowy wierzytelności przedłożonej przez powoda nie wynika bowiem, że niniejszą umową objęta była wierzytelność z tytułu zadłużenia pozwanego.

Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, że po stronie powodowej powinna istnieć czynna legitymacja do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązania nie ulega zmianie, natomiast zmianie ulega osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Stąd też powód winien był skutecznie wykazać, iż wierzytelność względem pozwanego, była objęta umową cesji. Tymczasem z podłożonej przez powoda umowy nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Bank Spółka Akcyjna wobec pozwanego, a wynikająca z umowy o kartę kredytową zawartą w dniu 20 września 2008 r. W umowie z dnia 26 kwietnia 2011 r. nie sprecyzowano bowiem ani osoby dłużnika ani stosunku zobowiązaniowego, z którego owa wierzytelność miałaby wynikać. W umowie zawarto jedynie odesłanie- listę wierzytelności będących przedmiotem zbycia miał określać załącznik do tej umowy. Z treści dołączonej do pozwu umowy cesji jednoznacznie wynika bowiem, że wierzytelności nią objęte zostały wyszczególnione w załączniku do umowy, w postaci listy określającej dłużników.

Godzi się zauważyć, iż powódka załączyła do akt sprawy załącznik mający stanowić wyciąg z listy dłużników, w którym wskazane zostały: imię i nazwisko pozwanego oraz jego pesel, numer sprawy oraz łączna kwota zadłużenia (k. akt 81). Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku, iż wyżej wskazany dokument w żadnym razie nie stanowi jednakże dowodu na okoliczność, iż załączona do akt sprawy umowa przelewu wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r. obejmowała wyszczególnione w pozwie wierzytelności przysługujące pierwotnemu wierzycielowi przeciwko pozwanemu. W ocenie Sądu Okręgowego moc dowodowa załącznika budzi wątpliwości, a to z tego względu, że nie wykazuje on jakiegokolwiek związku z zawartą przez strony umową. Nie sposób bowiem nie zauważyć, iż nie został on podpisany ani parafowany przez strony umowy, a jedynie przez J. P. specjalistę ds. wierzytelności detalicznych. Nadto powód nie wykazał by

osoba ta była osobą uprawnioną do składania oświadczeń w imieniu, którejkolwiek ze stron umowy. Obowiązku podpisania załącznika, jakby na to wskazywały wywody apelacji nie można postrzegać w kategoriach czynności mającej charakter techniczny, skoro to właśnie podpis pod załącznikiem, do którego umowa odsyła decyduje o tym, czy jego treść pomiędzy stronami ma charakter wiążący. W okolicznościach sprawy jest to o tyle istotne, że to właśnie w nim określono przedmiot umowy. Brak jest także dowodu świadczącego o tożsamości treści przedmiotowego załącznika z treścią załączników dołączonych do umowy cesji. Tym samym powyższy brak uniemożliwia Sądowi ustalenie czy przedmiotowa umowa z dnia 26 kwietnia 2014 r. obejmowała wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

Wbrew twierdzeniom apelującego zatem przedłożone przez niego dokumenty w postaci umowy cesji, wyciągu z załącznika do tej umowy, umowy o kartę kredytową, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak też księgi rachunkowe nie potwierdzają w żaden sposób by nabył on wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W.. Sam fakt, że powód dysponuje tymi dokumentami nie oznacza, że nabył prawa z tychże dokumentów. Umowy te bowiem nie są papierami wartościowymi na okaziciela. Brak jest także podstaw do przyznawania szczególnych przywilejów dowodowych funduszom sekurytazacyjnym. W polskim prawie brak nie występuje ustawowe wartościowanie dowodów, a w każdym przypadku dowody podlegają ocenie Sądu. Okoliczność, że powód pozostaje podmiotem pod nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego nie oznacza, że jest zwolniony z wykazywania swych roszczeń przed Sądem.

Co istotne takim dowodem nie są również orzeczenia innych Sądów, które odmiennie oceniły stan faktyczny. Orzeczenia te bowiem w żaden sposób nie wiążą Sądu w niniejszej sprawie. Nie mogą one nadto stanowić o prawdziwości oświadczeń strony zawartych w przedłożonych dokumentach. Wbrew twierdzeniom powoda, nie można za dowód uznać tego, iż dysponuje on dokumentami źródłowymi tejże cesji, albowiem nie są znane metody i sposoby, jakimi powód wszedł w posiadanie tychże dokumentów, a sam fakt posiadania przez powoda umowy kredytowej, pomiędzy poprzednim wierzycielem, a pozwanym, nie jest wystarczającym dowodem do przyjęcia, że do cesji dochodzonej wierzytelności w ogóle doszło. Podobnie też, samo oświadczenie powoda i umiejscowienie tejże wierzytelności w jego księgach rachunkowych, nie jest wystarczającym dowodem na to, że tę wierzytelność nabył. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

W konsekwencji zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia artykułu 230, 232 i 233 k.p.c. są chybione, a pozostałe zarzuty wobec nie wykazania faktu cesji, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tejże sprawy.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd Okręgowy doszedł zatem do przekonania, że powódka nie podołała ciężarowi dowodowemu wykazania w niniejszym postępowaniu zasadności dochodzonego roszczenia co do samej jego zasady, a to z uwagi na nie wykazanie przejścia na nią wierzytelności dochodzonej pozwem z wierzyciela pierwotnego, a tym samym nie wykazała czynnej legitymacji procesowej w przedmiotowej sprawie i już sama ta okoliczność winna prowadzić do oddalenia powództwa, a tym samym i obecnie wywiezionej w sprawie apelacji.

Zaniechanie w zakresie inicjatywy dowodowej po stronie powódki w toku tego postępowania, a w rezultacie nie wykazanie w sposób bezstronny spornych w sprawie okoliczności powodujących po stronie powódki roszczenie, musi skutkować negatywnymi dla niej konsekwencjami procesowymi. Podporządkowanie się obowiązującym w procesie cywilnym zasadom, w tym zasadzie kontrydiktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie dowodów.

Tak argumentując Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda jako całkowicie bezzasadną oddalił, o czy orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł w punkcie II sentencji zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 kpc. Zgodnie z nią strona przegrywająca sprawę winna zwrócić przeciwnikowi koszty postępowania za daną instancję. Apelacja strony powodowej została oddalona, wobec czego, to od powoda, jako

od strony przegrywającej postępowanie zasadnym było zasądzenie na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania odwoławczego. Na koszty te składało się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 300 zł, które zostało ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., Nr 461 j.t.).